

Neurkovski glasnik.

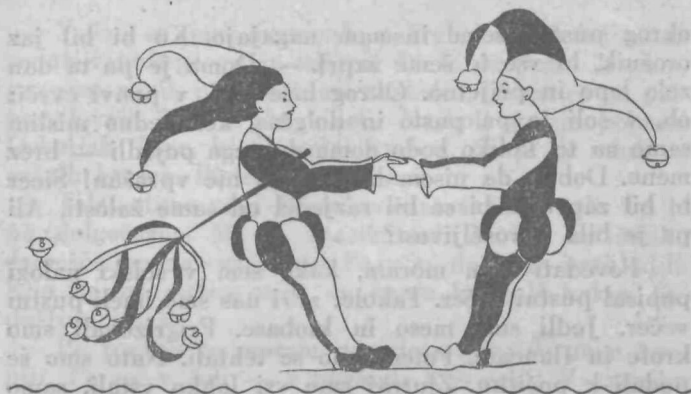
Poštnina plačana v gotovini.

angelček

slovenski mladini

Letnik 37 * 6 * 1928/29

Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

6. V februarju.

Par dni smo počivali. Še pet mesecev bo treba delati, učiti se, pisati in računati, preden nam bo zasijal zlati čas velikih počitnic. Kje je še to —!

Izračunal sem, da imamo do Vidovega dne še 148 dni, kar je ravno toliko kakor 3552 ur ali 213.120 minut ali 12.787.200 sekund. To so številke, kaj! Mi, ki smo v četrtem razredu, že vemo, kako se te številke izgovarjajo; v tretjem bi še precej stokali, preden bi to povedali; no, tisti reveži pa, ki hodijo v prvi in drugi razred — ni, da bi govoril.

Lahko bi vam povedal, kakšno je bilo moje spričevalo, pa bom rajši molčal... Jaz mislim, da me gospod učitelj nima dosti rad, zato mi je dal v zgodovini samo 3 in v računstvu le 4. Gospod učitelj mi je dejal, da bi bil (jaz) lahko bolj priden, ker sem še dosti nadarjen; doma so pa rekli, da bi zaslužil — —, pa je šla vendar vihra mimo, ker je bil tisti dan, ko smo dobili spričevala, god mojega brata. Tudi to je dobro.

En dan je pa v tem mesecu, ko gremo navadno bolj neradi v šolo. To je pustni dan. Takrat hodijo

okrog pustne šeme in nam nagajajo. Ko bi bil jaz orožnik, bi vse te šeme zaprl. — Doma je pa ta dan zelo lepo in prijetno. Okrog hiše diši, v ponvi cvrči; oh, v šoli je pa pusto in dolgčas, ker vedno mislim samo na to, koliko bodo doma dobrega pojedli — brez mene. Dobro, da nisem bil ta dan nič vprašan! Sicer bi bil zaprt in bi se bil razjedel od same žalosti. Ali pa je bila nevoščljivost?

Povedati vam moram, kako sem v šolski nalogi popisal pustni večer. Takole: »Pri nas smo imeli pustni večer. Jedli smo meso in klobase. Prigrizovali smo krofe in flancate. Potem smo se tehtali. Nato smo se podali k počitku. Zjutraj smo vsi lahko vstali, samo Jože ne, ker ga je ponoči pust pobodel.«

Ko so prinesli zvezke nazaj, so dejali, da sem jaz še dosti dobro napisal. Lahko mi verjamete, da sem bil tisti dan zelo ponosen. »Še dosti dobro«, to je zame toliko ko »prav dobro«.

V zgodovinskem pouku smo zdaj obravnavali tiste čase, ko so hodili Turki v naše kraje požigat, ropat in morit. Kar hudo mi je bilo, ko sem slišal, kako so Turki odvedli veliko slovenskih otrok s seboj v turško sužnost. In prav vesel sem bil, ko sem zvedel, da se nam Turkov ni treba več bati.

V prvem razredu so zdaj pričeli komaj z velikimi črkami. Oh, kako jih naš Matiček golta! Kakor bi lesnike požiral. Kdaj bo še toliko znal kakor jaz! Težko kdaj! Je prelen.

Slišal sem vremenski pregovor: Sveti Matija led razbija, če ga ni, ga pa naredi. Da bi ga le ne — razbil! Koliko zabave bi nam spridil. Kje se bomo pa potem drsali? Vso noč se mi je sanjalo, da hodi sveti Matija s sekiro okrog hiše in razbija po ledu. Ko sem se zjutraj prebudil, sem zagledal pod kapom še cele kupe snega, po travnikih pa prekopne. Nebo je bilo prevlečeno s črnimi oblaki in veter je tulil, da je bilo groza. »Jug vleče!« so govorili domači, »sveti Matija se je letos dobro skazal.« Sneg se je vidno topil, vode so naraščale, zima je jemala slovo, pomlad je gledala iz daljave.

V šoli so nam svetovali, naj gledamo, kdaj bomo zapazili kakega ptiča-selivca, ki bi se vrnil k nam. Jaz sem pazil, pa nisem nič zagledal. Drugi so pa pripovedovali, kaj so že videli. Najbolj ga je polomil Debeljak Tone, ki je videl vrabca, da se je vrnil iz južnih krajev. Bister fant — ne?

Telovadimo zdaj že dolgo časa samo v šoli. To je pa dolgočasno. Mi bi včasih radi skočili na šolsko dvorišče, pa nas ne puste. Pravijo, da bi se prehladili. Kdo bo pa potem učil, če bomo kašljali kakor nadušljivi konji?

Pa res! Še to moram povedati. Zdaj se učim zvoniti. Pa ne v šoli — z nogami. Kje neki! V zvoniku se učim, prav pri pravih zvonovih. Mežnarjevemu Tinčetu sem moral dati dvakrat po velik kos belega kruha, da je povedal mežnarjevemu očetu, kako bi rad znal zvoniti. Zdaj že znam pozvanjati pri maši in kadar pritrkavajo, smem že sam goniti veliki zvon. Jej, kako je to lepo! Drugi pa vmes: štrukelj — nudel — bob: štrukelj — nudel — bob! Vse kaže, da bom še dober zvonar. Vsak človek je za kaj.

Na, pa sem jel pisati od zvonika mesto od šole. Nič ne del! Ko pa že tako težko čakam, da bi bil velik in da bi mi ne bilo treba več hoditi v šolo. In kar umeti ne morem naše France, ki vedno goni, kako bi rada še hodila v šolo.

Konec tega meseca smo dobili novega gospoda učitelja. Prejšnji je šel v neko šolo, ki ji pravijo tečaj. Tam bo postal lahko še bolj učen. Potem bi šel lahko tudi v Ljubljano za učitelja. Meni to ni nič všeč. Kdo ve, kakšen bo novi učitelj? Ali nas bo imel rad? In pa — to me skrbi, če mu prejšnji ne bo pozabil povedati, kaj nam je obljubil takrat, ko je bil njegov god. Tako bi šlo spet vse po vodi.

Pojemo pa že kakor tički. In same pomladanske. Pozdravljamo trobentico in bodrimo kukavico, naj le začne kmalu svoj »kuku«, tam v zelenem bukovju, in vsi skupaj komaj čakamo,

da pomlad mila odklenila
svoj veseli nam bi raj.